

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

14. —

2

Χτύπησε την εξώπορτα, είπε το όρισμένο σύνθημα και τότε μόνο άκουσε το σύρτη να τραβιέται και την πόρτα να ναιόγη. Με τα μέτρα αυτά ζητούσαν να γλυτώσουνε καμιά ξαφνικιάν έφοδο της αστυνομίας που μπορούσε να τους μυριστή και να τους πιάση έλους στη φάκα. Το σπίτι παράμερο, έξω από το δρόμο, μέσα στα χωράφια που βόσκανε οι γίδες της γειτονιάς, δε γεννοόσε καμιάν ύποψία. Ένα τόσο μικρό σπιτάκι πώς να γεννήση ύποψία. Το τραίνο που έρχότανε λαχανιασμένο πέρασε σαν άστραπή πάνω στις σιδερένιες γραμμές σφυρίζοντας, βιαστικό, άνησυχο σά να θέλε κάπου να κρυφτή. Η σφυρίχτρα του μέσα στη σιγαλιά της νόχτης άντήχησε σά φωνή άπελπισμένου που κράζει βοήθειε και τα δυο μεγάλα φανάρια μπροστά στη μηχανή λάμπανε σά μάτια τρομαγμένα που άντικρύζουνε άξαφνα μέσα στον ύπνο το λεπίδι του δολοφόνου.

Άπόψε δέν εΐτανε σαν τις άλλες βραδειές που μαζευότανε και τα λέγανε ήρεμα, σιγαλά. Οι δυο καμαρούδες που εΐτανε δλο το σπίτι της Ρέκας, φιλοξενοόσανε τώρα ένα πλήθος εργάτες που μαζωχτήκανε εκεί καλεσμένοι από το Ζήση, έτσι όπως βρισκότανε τη στιγμή της έκρηξης, με τα ρούχα της δουλειάς, άπλυτοι, άχτένιστοι, με τα δόντια που προβάτανε άσπρα μέσα στη μουντζούρα που τους σκέπαζε τα πρόσωπα με τα κόκκινα χείλια. Ο θάνατος πέρασε άποπάνω τους και τους άγγιξε με την κρύα φτερούγα του. Τί είναι άλήθεια ή ζωή! Μιά κλωστήσα κ' ή γλυκειά ζωίτσα πάει, πέταξε. Κουβεντιάζανε μεταξύ τους σιγαλόφωνα για τις λεπτομέρειες της έκρηξης. Άξαφνα κάποιος ύψωσε τη φωνή του.

— Αϊ παιδιά, πιδ σιγά, έχουνε κ' οι τοίχοι αυτιά. Η φωνή γνώριμη. Κοίταξε μέσα στο πλήθος που στριμωνότανε γύρο σ' ένα στρογγυλό τραπέζακι της μέσης που χρησίμευε τη στιγμή αυτή για γραφείο, και ξεχώρισε τη μορφή του κυρίου Λίντα. Δέν μπόρεσε να κρύψη την έκπληξη του.

— Μπα ό κύριος Λίντας έδω; ψιθύρισε.

— Τόν ξέρετε; ρώτησε ό Ζήσης άδιάφορα.

Ο Άλέξης του δηγήθηκε πώς τονε πρωτογνώρισε στο χωριό, τα δώρα που έφερε στην έκκλησιά σαν πρωτοπάτησε το πόδι του στο νησί, λεβέντης, πλούσιος.

— Τώρα δέν είναι πιά πλούσιος. Ο πατέρας του φτώχουνε παίζοντας στο χρηματιστήριο.

Κάτι έκανε να πη ό Άλέξης με τη στιγμή εκείνη άρχισε να μιλή ό Λίντας κι άναγκάστηκε να σωπάση.

— Δέν είμαι εργάτης, παιδιά, για να ενδιαφέρουμαι

ό ίδιος με ή τύχη του εργάτη πατέ δε με άφησε άδιάφορο κι αυτό πρέπει να ξέρετε το θεωρώ τιμή μου. Μέσα στην κοινωνία ό ένας πρέπει να ενδιαφέρεται για τον άλλον. Έπειτα πώς είναι δυνατό να μείνη κανείς άσυγκίνητος μπρός σ' ένα τέτοιο δυστύχημα, άς το πούμε καθαρά, σέ μιá τέτοια δολοφονία;

— Δολοφονία, ναί, αυτό είναι, ξαναείπανε πολλά στόματα.

— Δέ θέλω να σας έρεθίσω, με ήτι γίνηκε άπόψε, μοιάζει σά μιá καθαρή, μελετημένη δολοφονία. Αυτή είναι ή πεποθησή μου.

— Βέβαια. Το φωνάζαμε από καιρό, είπε ένας εργάτης.

Ο Λίντας ώχρός, συγκινημένος, στήλωσε για κάμψωση ώρα το μάτι του άκίνητο σ' ένα σημείο σά να βλέπε κάτι να περνάη μπροστά του.

— Άλλο οι ένοχοι θα βρισκότανε αυτή τη στιγμή στη φυλακή.

— Στην κρεμάλα, άκούστηκε μιá φωνή.

— Εΐπαμε, παιδιά, σιγαλά. Τώρα έσείς τί σκοπεύετε να κάνετε; Αυτό ήθελα να ξέρω.

Γίνηκε σιγαλιά. Κανείς δε βρέθηκε έτοιμος να το άπαντήσει μέσα στη συγκίνηση που τον έπνιγε γιατί ξεφυγε από τα νόχια του χάρου κι ό Λίντας πήρε να δώση ό ίδιος την άπάντηση.

— Δέ θα ζητήσετε μιάν ίκανοποίηση για το αίμα που άδικοχόθηκε, για τις φαμίλιες που άπομείνανε στους δρόμους; Κ' επί τέλους πώς μπορείτε να ξαναπιάσετε δουλειά σ' αυτή τη φάμπρικα δίχως πρωτήτορα να βεβαιωθήτε πώς δέν κιντυνεύετε να τιναχτήτε στον άέρα σέ καμιά νέα έκρηξη;

Σώπασε κ' έφερε τη ματιά του γύρο. Σιγαλιά.

— Βλέπετε, παιδιά, δέν ξέρουμε άκόμα ούτε το δικό μας να ζητήσουμε, πρόστεσε.

Μιλούσε σέ πρώτο πρόσωπο σά να εΐτανε κι ό ίδιος εργάτης. Το τραίνο άκούστηκε πάλε να περνάη μακριά σφυρίζοντας.

— Έγώ στη θέση σας δε θα δεχόμουνε να ξανατιάσω δουλειά.

— Άπεργία, είπε ό Ζήσης.

Τα μάτια του Λίντα άστράψανε. Επί τέλους το βρήκε αυτό που κυνηγούσε.

— Αυτό είναι. Άπεργία. Το μόνο όπλο του εργάτη.

— Άπεργία, ξαναείπε ένας δυνατά.

— Ζήτω λοιπόν ή άπεργία, φωνάξανε πολλοί μαζί.

Ο Λίντας έκαμε ένα κίνημα πουδειχνε στενοχώρια.

— Μά είπαμε, σιγαλά να μιλούμε. Άλλοίωτικα

μπορεί να μᾶς ξημερώση κανένας μπελᾶς, εἶπε καὶ μὲ τὴν ἰδέα πῶς μὲ τὰ λόγια αὐτὰ μπορούσε νὰ παραξηγηθῆ καὶ νὰ τὸν πάρουνε γιὰ φοβιτσιάρη, διάστηκε καὶ προσέτεσε.

— Φυσικὰ δὲν τὸ κάνω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, μὰ ἔακολούθησε γιατί νὰ χαλάσῃ ἡ δουλειά;

— Μὲ τὴν ἀπεργία παιδιὰ, ὁ ἐργατὴς κάνει σήμερα τοὺς ἀφεντάδες πού τοῦ ρουφᾶνε τὸ αἷμα, νὰ τονὲ σέβουνταὶ καὶ νὰ τονὲ λογαριάζουνε γι' ἄνθρωπο. Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ καλητερέψετε τὴν τύχη σας κι' ἄμα καλητερέψετε σεις πού εἰσαστε τὰ νεύρα τῆς πολιτείας καλητέρεψε κ' ἡ πολιτεία. Ἔτσι θὰ γίνουμε καὶ μεῖς κράτος. Γιατί τώρα τί θαρρεῖτε πῶς εἴμαστε; Παλιά-σκερο, εἶπε καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπεζάκι.

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Λίντα πού τὰ ἀπάγγειλε μελοδραματικὰ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ σιγαλιά, ἡ καρδιά τοῦ Ἄλέξη χτύπησε δυνατά. Μὴν εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ πλάστης πού ὄνειρεύτηκε; Ροδοχαράζει τάχατες μιὰ καινούρια ἀνατολή; Στὰ μάτια του ὁ Λίντας κείνη τὴ στιγμή ὑψώθηκε, ὑψώθηκε ἐπιδητικὸς σὰν ἀρχαία κολώνα, γιομάτη νόημα καὶ δύναμη.

— Λοιπὸν ἀπεργία στὸν αἰῶνα, εἶπε ἕνας ἐργάτης.

Ὁ Λίντας χαμογέλασε θλιβερά.

— Ὅχι στὸν αἰῶνα. Ἡ ἀπεργία εἶναι μέθοδος, ἐπιστήμη. Πρέπει νὰ ξέρῃς τί νὰ ζητήσης, πῶς νὰ τὸ ζητήσης καὶ σὲ τί στιγμή νὰ τὸ ζητήσης. Αὐτὰ δὲν εἶναι δουλειὰ τοῦ καθενός. Κάνετε μιὰ ἐπιτροπὴ καὶ σὲ ἐ, τι μὲ χρειαστήτε θὰ μὲ βρῆτε πάντα πρόθυμο σὺβουλάτορα.

— Τί ἄνθρωπος; ψιθύρισε ὁ Ἄλέξης μὲ θαυμασμό.

Ὅλων τὰ μάτια ἀναζητήσανε τὸ Ζήση. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννοῦσε ἐμπιστοσύνη. Εἶχε μέσα του κάτι τὸ ἀρχικὸ πού τὸν ἔκανε σεβαστό. Ἡ ἐκλογή ἔπεσε σ' αὐτόν. Αὐτὸς ἄς διαλέξῃ καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ζήσης τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐκλογή μὲ λίγα λεπτά, πρόχειρα λόγια.

— Ὑπάρχει ἐδῶ μεταξύ μας κάποιος πού δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ μας. Λέν εἶναι ἀλήθεια ἐργάτης μὰ ἡ ψυχὴ του εἶναι ἐργατικὴ, εἶπε.

— Ποιός; ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Νὰ αὐτὸς ἐκεῖ κάτω, φωνάζει κ' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν Ἄλέξη, χωνεμένο σὲ μιὰ γωνιά.

Ἄφου τέλεγε ὁ Ζήσης, σωστὸ θὰ εἶτανε. Ἔτσι μπῆκε κι' ὁ Ἄλέξης στὴν ἐπιτροπὴ. «Νὰ μιὰ περίσταση, νὰ δουλέψῃς καὶ σὺ» τοῦπε μιὰ φωνὴ στὸ αὐτὸ καὶ στὴ σκέψη αὐτὴ κάποιον αἰσθημα μυστικῆς περηφάνειας ἐνοιωσε στὴν ψυχὴ του πού τοῦφερε ἀνατριχίλα.

Ὁ κύριος Λίντας κάτι ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ. Ὅλοι πάσανε τίς κουδέντες καὶ τονὲ κοιτάσανε στὰ μάτια.

— Συλλογιστήτε το καλὰ, παιδιὰ. Ἐδῶ πρόκειται νὰ τὰ βάλετε μὲ μιὰ κοτζᾶμ ἑταιρεία, δὲν εἶναι ἀστεία. Θὰ χρειαστῇ νὰ παλαίψετε στήθος μὲ στήθος γιὰ νὰ καταβάλετε τὸν ὀχτρό πού ἔχει ἔλα τὰ μέσα

στὴ διάθεσή του γιὰ νὰ σᾶς πολεμήσῃ. Χρειαζέται μέθοδος μὰ κ' ὑπομονὴ κ' ἐπιμονὴ πέτρινη. Θὰ τὴν ἔχετε;

— Ὅρκιζόμαστε, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Τὰ μάτια τοῦ Λίντα πέσανε ἀξαφνα στὴν εἰκόνα. Εἶτανε μιὰ παλαιὰ εἰκόνα τῆς Γέννησης, κρεμασμένη στὸν τοίχο, μέσα σ' ἕνα ἀπλὸ ξύλινο εἰκονοστάσι φορτωμένο λουλούδια τοῦ σταυροῦ ξερὰ, σκοτισμένα. Μιὰ σκέψη ἀστράψε στὸ μυαλό του.

— Ὅρκιζετε εἶπατε; ρώτησε.

— Ὅρκιζόμαστε, φωνάζανε ἄλλοι.

— Λοιπὸν ἐμπρός, εἶπε καὶ μ' ἕνα πήδημα ἐρέθηκε ἀνεβασμένος σὲ μιὰ καρέκλα μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι.

Ἄνοιξε τὸ εἰκονοστάσι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴν εἰκόνα καὶ πηδώντας κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα τὴν ἀπίθωσε ἀνάσκελα πάνω στὸ τραπεζάκι τῆς μέσης σὰν πτώμα πεθαμένου ἕνα μπουκετάκι ξερολούλουδα κύλησε ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι χάμω στὸ πάτωμα ἀφήνοντας ἕναν ξερὸ κρότο κ' ἕνα φιλούτσικο συννεφάκι σκόνῃ ὑψώθηκε στὸν ἄερα.

— Ἐμπρός ὀρκιστήτε πῶς δὲ θὰ ὑποχωρέσετε ποτέ, φώναξε ἀκουμπώντας πρῶτος τὴν παλάμη του ἀνοιχτὴ πάνω στὴν εἰκόνα.

Ὅλοι ζυγώσανε στὸ τραπεζάκι κ' ἕνα πλῆθος παλάμες χοντρές, ἰδρωμένες, ροζάρικες, ἀπλυτες ἀπλωθήκανε στὴν εἰκόνα βαρεῖές, ἀποφασισμένες, μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ, βρεῖα σιγαλιά. Ὁ κύριος Λίντας χαμογέλασε φχαριστημένος. Ἄξαφνα τὸ καντηλί ποδοκίαιε μπρὸς στὴν εἰκόνα τσιτσιρίξε σὰ νάθελε νὰ παραπονεθῇ γιατί τοῦ πήρανε τὴν εἰκόνα, ἡ μικρὴ φλόγα ὑψώθηκε λιγωμένη, δυνάμωσε γιὰ μιὰ στιγμή μέσα στὸ τριανταφυλλένιο γλόμπο, ἔπειτα χαμήλωσε παραπονιάρικα ὅσο πού σιγὰ σιγὰ ξεψύχησε, ἔσβησε. Κοιταχτήκανε τρομαγμένοι.

— Κιχὸς κλωνός, ψιθύρισε κάποιος.

— Δὲ βαρεῖστε. Σώθημε τὸ λάδι κ' ἔσθησε, τοὺς ξήγησε ὁ κύριος Λίντας μ' ἕνα ψεύτικο γέλιο στὰ χεῖλια σὰ νάθελε νὰ τοὺς δώσῃ κουράγιο.

Ἐπειτα σὰν ἄρχισε πάλι νὰ μιλά, ὁ νοῦς τους γύρισε ἄλλοῦ καὶ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ καντηλιοῦ πού γιὰ μιὰ στιγμή ἀπλώθηκε σὰ μαῦρο συννεφάκι ἀπάνω τους, ξεχάστηκε.

— Αὔριο θὰ κηρευτοῦνε οἱ σκοτωμένοι. Μὰ ἡ κηδεῖα τους πρέπει νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν πόλη σὰ μιὰ διαμκρυρία πού νὰ τὸ νοιώσουνε ἄλλοι πῶς ἡ ζωὴ τοῦ ἐργάτη ἀξίζει ὅσο κ' ἡ ζωὴ τοῦ καθενός πολίτη. Κάποιος ἀναστέναζε.

— Σωστὰ, μουρμούρισε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Ἡ συνεδρίαση εἶχε τελειώσει ὁ κύριος Λίντας φέρεσε τὸ μακρὸ παλτό του, πήρε τὸ καπέλλο στὸ χέρι ζύγωσε στὸ παράθυρο, ἄνοιξε μιὰ γρίλια καὶ κοίταξε ὄξω.

— Σκοτάδι. Καιρὸς νὰ πηγαίνουμε, μουρμούρισε.

Ὅλοι τοῦ κάνανε τόπο γιὰ νὰ περάτῃ.

— Τι άνθρωπος! ψιθύρισε ὁ Ἀλέξης.

Ἐπειτα ἀρχίσανε νὰ βγαίνουνε ἕνας ἕνας γιὰ νὰ μὴ γεννήσουνε ὑποψίες. Ὁ Ἀλέξης πιάνει τὸ δρόμο γιὰ τὸν καφενὲ πὸν κοιμότανε ἐνῶ ἀποπᾶνω τοῦ ὁ οὐρανὸς ἀπλώνεται μαῦρος, βαρὺς. Ἡ Ρίκα σκύβει χάμω στὸ πάτωμα κι ἀρχίζει μὲ τὴ φούχτα τῆς νὰ σαρώνη ἀλαφρὰ τὶς σκονισμένεσ σανίδεσ προσπαθώντας νὰ μαζώξη ὅ,τι ἀπόμεινε χάμω ἀπὸ τὰ τριμμένα ξερολούζα πὸν κυλίσανε ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι.

— Ἄμαρτία. Γρουσουζιά, ψιθυρίζει, χαδεύοντασ τρυφερὰ μὲ τὰ δάχτυλά τῆς τὰ ξερὰ φύλλα τῶ λουλουδιῶν ἕσα ἀπομείνανε ἀτριφτα.

3

Ἐνας ἐργάτης ζυγώνει στὸν τοῖχο πὸν ἀκουμπᾷε τὸ μεγάλο στεφάνι μὲ τὶς πλατείες, μεταξωτὲσ κορδέλεσ κρεμασμένο σ' ἕνα ἀψηλὸ, ξύλινο κοντάρι, πιάνει τὴν ἄκρη τῆσ κορδέλασ, τὴν ἀπλώνει καὶ διαβάζει συλλαβιστὰ.

«Στὸν ἀδικοσκοτωμένο συνάδελφο».

Ἀγαστενάζει:

— "Ἀχ, ἀλήθεια, ἀδικοσκοτωμένος, ψιθυρίζει.

Ἐπειτα γυρίζει τὸ μάτι του πρὸς τὸ νεκρῶσιμὸ μὲ τὴν πλατειά, μαῦρη, γυρλάντα πῶναι κολλημένο στὸν τοῖχο. Διαβάζει κ' οἱ λέξεσ οἱ τυπικὲσ παίρνουνε τὴ στιγμή ἐκεῖνη μιά ξεχωριστὴ ἔννοια. Φέρνει τὸ μάτι του γύρω. Γιομάτος ὁ δρόμος, λασπωμένος ἀπὸ τὴ

βροχὴ τῆσ νύχτασ. Οἱ μουσικάντεσ μὲ τὶς στολὲσ καὶ τὰ λοφία τουσ περιμένουνε στὴ γωνιά, οἱ κορδέλεσ τῶ στεφανιῶν ἀνεμίζουνε στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα, ὁ ἀμαξᾶσ πὸν διευτῶνει τὴν νεκροφῆρα στέκεται ἀκίνητοσ, μεγαλόπρεποσ πάνω στὸ ἀψηλὸ θρονί του μὲ τὴ μαῦρη ρεντικότα καὶ τὸ ἀψηλὸ καπέλλο, τᾶλογο γέροντοσ τὰ κεφάλια τουσ βρεϊὰ, κουρασμένα. Ἐνα κυπαρίσσι μέγα στὸν κήπο τοῦ νοσοκομείου ἀργοκουνάει τὴν κορφὴ του κ' οἱ καμπύλεσ πὸν ζουγραφίζονται στὸν ἀγέρα, σκορπᾶνε μιά σιωπηλὴ, σεμνὴ θλίψη, σὰ νὰ ντρέπεται νὰ φωνάξη τὸν πόνο του.

— Σταθήκανε τουλάχιστο τυχεροὶ στὴ θανά τουσ, ψιθυρίζει ἕνας ἐργάτησ.

— Τέτοια κηδεῖα οὔτε σὶ ὄνειρό τουσ δὲν τὴν εἶδανε, λέει ἄλλοσ.

— Τί βγαίνει; καλῆτερα νὰ ζούσανε κι ἄσ τοὺσ λείπανε αὐτὰ τὰ λούσα, ψιθυρίζει ἄλλοσ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σ. Π. Καλό. ἀρετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ. Μὰ ἀνάγκη πρῶτα νὰ μάθουμε τὸ ἀληθινὸ σου τὸνομα καὶ νὰ ληφθεῖ ὁ τίτλοσ του. Δώσε μας τὸ κατατόπι σου νὰ σοὺ γράψουμε — κ. ΜΜ. Τὸ βιβλίο εἶναι οἱ Βαμοὶ, χαρισμένοι ἀπὸ τὸν Ποιητὴ. Πέρασε ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο ἢ στείλε νὰ τὸ πάρετε.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴσ ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΛΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

"ΙΩΑΝΝΙΝΑ,,

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶσ μὲσφ Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 5 Ἀπριλίου

Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον ὑπερωκεάνειον

ΠΑΤΡΙΣ,,

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶσ (μὲσφ Καλαμῶν-Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 20 Ἀπριλίου.

Δι' ἐπιδάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθιντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖασ ὁδὸσ Ἀπελλοσ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖασ τῆσ Ἑλλάδοσ, ὁδὸσ Φίλωνοσ ἀρ. 44 (ὕψισθεν Ἀγία Τριάδοσ). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντεσ νὰ ἀπληρώσω θέτεσ ἀνάγκη νὰ δηλώσωτε ἐγκρίτωσ εἰσ τὰ Κετρικὰ Πρακτορεῖα τῆσ Ἑταρῖασ καὶ εἰ τοὺσ κατὰ τόπουσ ἀνεγνωρισμένουσ ἀντιπροσώπουσ.

Ἐπισημαίνοντεσ τὰ Ἑλληνικὰ ἀετιόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Ἑμμαίαν ἑασ, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ἑασ.